

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Herce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: a) S. A., b) Y. A., c) nezletilý K. A., d) nezletilá H. A., e) B. A., f) nezletilý H. A., všichni zastoupeni JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, sídlem Lidické náměstí 899/9, Ústí nad Labem, proti rozhodnutím žalované ze dne 16. 11. 2024, č. j. KRPU-167992-38/ČJ-2024-040022-ZZC, ze dne 16. 11. 2024, č. j. KRPU-167977-42/ČJ-2024-040022-ZZC, a ze dne 17. 11. 2024, č. j. KRPU-168015-59/ČJ-2024-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2024, č. j. 78 A 8/2024-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobců JUDr. Maroši Matiaškovi, LL.M., advokátovi se sídlem Mánesova 1175/48, Praha 2, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobců v řízení o kasační stížnosti ve výši **36.866,28 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Věc se týká opakovaného prodloužení zajištění cizinců (rodiny s nezletilými dětmi) podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jejich předání (přemístění) do jiného členského státu Evropské unie podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Dne 19. 9. 2024 v 10:12 hodin zadržela hlídka policie žalobce (dále jen „stěžovatelé“) společně s dalšími osobami při kontrole odstaveného vozidla u krajnice silnice I. třídy č. 9

ve směru Rumburk. Stěžovatelé jsou státními příslušníky Turecké republiky. Stěžovatelka a) a stěžovatel b) jsou manželé, nezletilí stěžovatelé c) a d) jsou jejich dětmi ve věku 11 a 5 let. Stěžovatelka e) a nezletilý stěžovatel f), jemuž je 17 let, jsou sourozenci, jejichž strýcem je stěžovatel b). Podle svých tvrzení se stěžovatelé rozhodli opustit svou zemi z bezpečnostních důvodů a cílem jejich cesty mělo být Německo, kde se chtěli sloučit s částí své rodiny.

[3] Žalovaná zjistila, že stěžovatelé jsou žadateli o azyl v Chorvatsku. Rozhodnutími ze dne 20. 9. 2024, č. j. KRPU-167992-16/ČJ-2024-040022-ZZC, č. j. KRPU-167977-20/ČJ-2024-040022-ZZC a č. j. KRPU-168015-29/ČJ-2024-040022 (společně dále jen „rozhodnutí o zajištění“), podle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců proto zajistila stěžovatele a), b) a e) za účelem jejich předání (přemístění) do Chorvatska podle nařízení Dublin III. Zároveň podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanovila dobu trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná formálně zajistila pouze zletilé stěžovatele a), b) a e), nezletilí stěžovatelé c), d) a f) s nimi však fakticky sdíleli stejný režim a všichni byli společně umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová (dále jen „zařízení Bělá-Jezová“).

[4] Navazujícími rozhodnutími ze dne 15. 10. 2024, č. j. KRPU-167992-29/ČJ-2024-040022-ZZC a č. j. KRPU-167977-34/ČJ-2024-040022-ZZC, a ze dne 18. 10. 2024, č. j. KRPU-168015-52/ČJ-2024-040022 (společně dále jen „rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění“), žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení zajištění o 33 dnů ve vztahu k stěžovatelům a) a b) a o 35 dnů ve vztahu k stěžovatelce e).

[5] Ministerstvo vnitra následně rozhodlo podle § 11 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 26 odst. 1 nařízení Dublin III o předání (přemístění) stěžovatelů do Chorvatska. Proti rozhodnutí o předání (přemístění) podali stěžovatelé žaloby, s nimiž spojili návrh na přiznání odkladného účinku. V návaznosti na tuto skutečnost žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím a rozhodnutími ze dne 16. 11. 2024, č. j. KRPU-167977-42/ČJ-2024-040022-ZZC, a ze dne 17. 11. 2024, č. j. KRPU-168015-59/ČJ-2024-040022 (společně dále jen „rozhodnutí o druhém prodloužení zajištění“), rozhodla podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců o prodloužení zajištění stěžovatelů a), b) a e) o 20 dnů. Doba zajištění uplynula dne 10. 12. 2024 po celkem 82 dnech u stěžovatelů a) a b) a dne 12. 12. 2024 po 84 dnech u stěžovatelky e).

[6] Proti rozhodnutím o zajištění podali stěžovatelé žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 21. 10. 2024, č. j. 78 A 5/2024-39, zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“ nebo „kasační soud“) usnesením ze dne 27. 2. 2025, č. j. 3 Azs 232/2024-61, odmítl pro nepřijatelnost. Neshledal totiž pochybení krajského soudu. Ten věc posoudil v intencích jednotné a ustálené judikatury, která poskytovala dostatečnou odpověď na uplatněné námitky.

[7] Krajský soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2024, č. j. 78 A 6/2024-45, zamítl také žalobu stěžovatelů proti rozhodnutím o prvním prodloužení zajištění. Stěžovatelé proti tomuto

pokračování

rozsudku podali kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 3. 2025, č. j. 7 Azs 311/2024-73, odmítl pro nepřijatelnost.

[8] Stěžovatelé podali žalobu i proti rozhodnutím o druhém prodloužení zajištění, kterou krajský soud napadeným rozsudkem taktéž zamítl.

II. Kasační stížnost žalobců a vyjádření žalované

[9] Stěžovatelé napadli posledně uvedený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazují pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje jej zrušit společně s rozhodnutími o druhém prodloužení zajištění. Kasační stížnost považují za přijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s., neboť krajský soud se měl dopustit zásadního pochybení, které mělo dopad do jejich hmotně právního postavení. V tomto směru uplatnili čtyři okruhy námitek.

[10] První okruh námitek se týká nesprávného posouzení nejlepšího zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatelé odkazují na výklad Výboru OSN pro práva dítěte, podle něhož je zajištění dítěte vždy v rozporu s touto úmluvou. Zásada zachování celistvosti rodiny nemůže být sama o sobě důvodem pro zajištění celé rodiny.

[11] Podstata druhého okruhu námitek spočívá v tvrzeném porušení práva nezletilých stěžovatelů c), d) a f) podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), aby nebyli vystaveni mučení nebo jinému nelidskému či ponižujícímu zacházení, a jejich práva na respektování rodinného a soukromého života zaručeného v čl. 8 Úmluvy. Podle stěžovatelů zařízení Bělá-Jezová není vhodné pro dlouhodobý pobyt dětí a zranitelných skupin, a to s ohledem na přítomnost bezpečnostních prvků, jako jsou vnější ploty s ostnatým drátem, uniformovaná ochranka a policie, pevně stanovený denní režim a další omezení. Porušení čl. 3 Úmluvy může odůvodňovat i jen věk dětí a délka zajištění. Evropský soud pro lidská práva ostatně takovéto porušení shledal i v případech, kdy délka zajištění byla kratší. Délka zajištění není přiměřená jen proto, že nepřekračuje její maximální možné zákonné omezení. Detence představuje značnou psychickou zátěž pro celou rodinu, která u dětí často vyvolává stres, úzkost a může mít i dlouhodobé následky. Mnohé děti do detence přicházejí s předchozími traumatickými zkušenostmi z průběhu migrace, což může být i případ nezletilých stěžovatelů c), d) a f).

[12] Jde-li o třetí okruh námitek, podle stěžovatelů žalovaná nedodržela procesní povinnosti vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve vztahu k čl. 3 a čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Nejlepším zájmem dětí se nezabývala v úvahách o délce zajištění, jeho účelu a případných alternativách. Krajský soud tyto námitky stěžovatelů opomněl a pouze obecně konstatoval, že „v rámci daného hodnocení též žalovaná nepochybně zohlednila (reflektovala) fakt, že se ve věci žalobců jednalo o (širší) rodinu s dětmi“. Stěžovatelé považují tento závěr za nepřezkoumatelný.

[13] V posledním okruhu námitek stěžovatelé uvádějí, že žalovaná měla k dispozici alternativy k jejich zajištění. Mohla je umístit do Přijímacího střediska Zastávka podle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelé kritizují judikaturní odkazy obsažené

v napadeném rozsudku (v jeho bodu 34), na jejichž základě krajský soud dovodil, že žalovaná nemá kompetenci umístit stěžovatele do jiného zařízení než do zařízení pro zajištění cizinců. Citovaná judikatura se vztahovala k právní úpravě platné před novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 176/2019 Sb., která tuto alternativu zavedla, a proto ji nelze v jejich případě použít. Pobytová a přijímací střediska nejsou zařízení detenčního typu, protože jsou vhodnější alternativou k zařízením pro zajištění cizinců. Argument neefektivnosti alternativ k zajištění neobstojí, neboť je nezbytné vyvažovat legitimní zájem státu na regulaci vstupu a pobytu cizinců s právy a zájmy zranitelných cizinců. Extrémní zranitelnost dítěte „*musí převážet nad úvahami vztahujícími se k jeho pobytovému stavu*“.

[14] Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnila s napadeným rozsudkem krajského soudu a uvedla, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy. K tomu dodala, že dne 10. 12. 2024 byli stěžovatelé ze zajištění propuštěni a zařízení Bělá-Jezová opustili.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobami k tomu oprávněnými, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelé jsou zastoupeni advokátem.

[16] Stěžovatelé podali žalobu proti „*rozhodnutí o zajištění cizince*“, o které byl podle § 31 odst. 2 s. ř. s. oprávněn rozhodovat specializovaný samosoudce. Tato okolnost má význam pro posuzovanou věc. Kasační stížnost ve věci, ve které v řízení před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce a která „*svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele*“, je totiž podle § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[17] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele ve smyslu § 104a s. ř. s. je dán pouze za situace, že (1) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu, (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, (3) kasační stížnost vyžaduje učinit odklon od ustálené judikatury, nebo (4) bylo-li v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Tato v minulosti vymezená kritéria se uplatní i za platné zákonné úpravy, která rozšířila okruh případů, kdy kasační soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (např. usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11).

[18] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[19] Nejvyšší správní soud předně nesdílí tvrzení stěžovatelů o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že krajský soud řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací.

pokračování

[20] Nepřezkoumatelnými nejsou závěry krajského soudu, že žalovaná ve svém hodnocení stavu azylového řízení v Chorvatsku zohlednila zájem nezletilých stěžovatelů. Jedním z podkladů rozhodnutí byla informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 8. 2023 označená jako „Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, příjímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky“. Tento dokument pojednává o jednotlivých aspektech azylového systému v Chorvatsku včetně zacházení s nezletilými a jinými zranitelnými osobami. Neobstojí tvrzení stěžovatelů, že by závěr krajského soudu, který aprobejše skutkové závěry žalované, neměl oporu ve správním spise.

[21] Není nutné, aby se žalovaná ve svém rozhodnutí výslovně vyjadřovala k případným nedostatkům azylového řízení ve státě, do něhož má být zajišťovaný cizinec předán, pokud účastník řízení o zajištění systémové nedostatky v daném státě nenamítá a žalovaná se touto otázkou sice zabývala, takovéto nedostatky však nezjistila, respektive o nich nepanují důvodné pochybnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, č. 3773/2018 Sb. NSS). Námitky stěžovatelů týkající se narušení principu vzájemné důvěry vzhledem k dlouhodobé chorvatské politice „zatlačování“, krajský soud rovněž vypořádal, když uvedl, že „žalobcům v Chorvatsku zjevně bylo umožněno podat žádost o mezinárodní ochranu – tj. nebyli zatlačeni za hranice tohoto státu a azylové řízení v jejich věci probíhalo“ (bod 46 napadeného rozsudku).

[22] Krajský soud neopomněl vypořádat ani námitky stěžovatelů ohledně podmínek ubytování v Chorvatsku. Poukázal na to, že žalovaná v napadených rozhodnutích s odkazem na judikaturu srozumitelně a jasně uvedla, že snížený komfort z důvodu přetíženosti příjímacích a pobytových středisek nelze charakterizovat jako riziko ponižujícího či nelidského zacházení. Současně s odkazem na informace založené ve správním spise popsala podmínky v příjímacích střediscích pro žadatele o mezinárodní ochranu v Chorvatsku. K tomu krajský soud dodal, že stěžovatelé setrvali v Chorvatsku toliko jeden den, a poukázal i na rozpor v hodnocení podmínek ubytování mezi stěžovatelkou a) a stěžovatelem b).

[23] Jde-li o ostatní kasační námitky, Nejvyšší správní soud konstatuje, že většinou uplatněných námitek se zabýval ve skutkově prakticky totožné věci řešené v rozsudku ze dne 16. 1. 2025, č. j. 3 Azs 233/2024-59, v níž šlo o zajištění jiné turecké rodiny s nezletilými dětmi, která na cestě do Německa neoprávněně vstoupila na území České republiky. V posuzované věci není žádný důvod se od tehdy vyslovených právních závěrů odchýlit. Stejně námitky navíc stěžovatelé uplatnili i v kasačních stížnostech ve věcech rozhodnutí o jejich zajištění a rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění. Na uvedený rozsudek tak odkazují i usnesení NSS č. j. 3 Azs 232/2024-61 a č. j. 7 Azs 311/2024-73, jimiž kasační soud rozhodl o těchto kasačních stížnostech.

[24] Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku odkázal na svou judikaturu, jakož i judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva, podle které čl. 3 Úmluvy o právech dítěte bez dalšího nevyklučuje zajištění dětí. Zajištění nezletilých cizinců (respektive jejich umístění do zařízení pro zajištění cizinců společně s jejich rodiči) je v obecné rovině možné, byť podléhá přísnějším podmínkám než zajištění zletilých cizinců. Obecně vedená argumentace tvrdící opak, včetně obecných odkazů na právně nezávazná

stanoviska Výboru OSN pro práva dítěte tuto základní premisu nevyvracejí (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, body 43 až 45).

[25] Podmínkami v zařízení Bělá-Jezová ve vztahu k nezletilým cizincům se v minulosti zabýval již Ústavní soud, podle něhož tyto podmínky nebyly v rozporu se zárukami vyplývajících ze zákazu mučení a jiného nelidského či ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy (srov. nálezný Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3289/14, N 72/85 SbNU 277). Nejvyšší správní soud s odkazem na dokumenty založené ve správním spisu (tak je tomu i v nyní posuzované věci) i citovanou navazující judikaturu (rozsudky NSS ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, č. 3876/2019 Sb. NSS, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 167/2018-72), konstatuje, že v posledních letech došlo „*k výraznému zlepšení podmínek v Zařízení Bělá-Jezová právě s cílem toto zařízení co nejvíce uzpůsobit pobytu rodin s dětmi a dalších zranitelných osob*“ (rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, bod 47). Nadto platí, že podmínky v zařízení pro zajištění cizinců nejsou jediným kritériem, které musí správní orgány a soudy zkoumat při posuzování, zda zajištění dítěte není v rozporu s čl. 3 Úmluvy. Musí být zohledněn i věk dětí a délka zajištění.

[26] Evropský soud pro lidská práva v některých případech shledal porušení čl. 3 Úmluvy, ačkoli podmínky v zajišťovacích zařízeních byly obecně uspokojivé. Vždy však šlo „*o situace, kdy byli nezletilí cizinci umístěni do zařízení v takových podmínkách, které na ně měly nezanedbatelný negativní vliv (nejčastěji se jednalo o nadměrný hluk a nedostatečné oddělení od prostoru pro zajištění samostatných mužů)*. Přestože ESLP dospěl k závěru, že jednorázové vystavení těmto podmínkám nedosahovalo takové intenzity, aby vedlo k porušení čl. 3 EÚLP, jejich delší působení již této intenzity podle ESLP dosáhlo. Z toho je zjevné, že ESLP považoval za rozhodné opakované působení dílčích nedostatků jednotlivých zařízení majících ve svém souhrnu negativní vliv na nezletilé cizince, nikoliv pouhou délku zajištění a věk cizinců“ (body 51 a 52 rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, body 51 a 52).

[27] Výtky k podmínkám v zařízení Bělá-Jezová (přítomnost bezpečnostních prvků, policie, pevně stanovený denní režim atd.) stěžovatelé poprvé uvedli až v kasační stížnosti, přestože jim nic nebránilo je uvést již v žalobě. Podmínkám v uvedeném zařízení se ve svých rozhodnutích ostatně podrobně věnovala i žalovaná. Nejvyšší správní soud proto k těmto skutečnostem podle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlížel. Nelze přehlédnout, že stěžovatelé v kasační stížnosti neuvádějí žádné konkrétní negativní vlivy, kterým by byli nezletilí stěžovatelé c), d) a f) vystaveni. O dopadech zajištění na nezletilé stěžovatele v zařízení Bělá-Jezová se kasační stížnost zmiňuje pouze v obecné a hypotetické rovině, a nezpochybňuje tak relevantně závěry vyslovené krajským soudem.

[28] Námitku porušení práva na rodinný a soukromý život zaručeného v čl. 8 Úmluvy stěžovatelé poprvé uplatnili až v kasační stížnosti, protože je nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jí nezabýval.

[29] V souvislosti s přiměřeností doby zajištění v zařízení Bělá-Jezová je třeba uvést, že žalované nelze vytknout nečinnost nebo bezdůvodné prodlužování doby zajištění. Krajský soud rozhodl o druhém prodloužení zajištění s ohledem na žaloby stěžovatelů proti rozhodnutím Ministerstva vnitra o jejich přemístění. S nimi stěžovatelé spojili návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V souladu s čl. 27 odst. 3 písm. c) nařízením Dublin III

pokračování

bylo třeba vyčkat na rozhodnutí o tomto návrhu a podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III se nově počítala lhůta šesti týdnů pro provedení předání (přemístění) od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku. Nejvyšší správní soud připomíná, že „[p]řemístění cizince nelze provést, pokud byla proti rozhodnutí o přemístění podána žaloba, která má odkladný účinek. Z tohoto důvodu lze lhůtu stanovenou k tomuto účelu začít počítat teprve od okamžiku, kdy je budoucí realizace přemístění v zásadě dohodnutá a zbývá vyřešit pouze způsob provedení přemístění, konkrétně ode dne, kdy skončil odkladný účinek“ (rozsudek NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 9 Azs 4/2021-39).

[30] Stěžovatelé nezpochybňovali tento závěr, ani respektování požadavků na maximální dobu zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto zákonného ustanovení „[v] případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů“. To, co namítali, byla nepřiměřenost s ohledem na to, že následkem zajištění stěžovatelů a), b) a e) byli v zařízení Bělá-Jezová umístěni i nezletilí stěžovatelé c), d) a f). V tomto ohledu krajský soud respektoval požadavek nezbytnosti prodloužení zajištění, jakož i hledisko nejlepšího zájmu dítěte. Také zohlednil podmínky v uvedeném zařízení, které je uzpůsobeno pro pobyt dětí (výrazné zlepšení podmínek v tomto zařízení konstatuje např. rozsudek č. j. 3 Azs 233/2024-59, bod 55, který odkazuje i na již zmíněný nálezn Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3289/14).

[31] Poslední okruh námitek se týkal možných alternativ k zajištění. Nejvyšší správní soud ve vztahu k prakticky identickému skutkovému stavu uvedl, že „stěžovatelé [...] při svých pohovorech s žalovanou uvedli, že v případě jejich propuštění budou pokračovat ve své cestě do Německa. Je tedy zjevné, že stěžovatelé měli v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu Schengenské smlouvy, čímž bylo uloženo kteréhokoliv zvláštního opatření v § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyloučeno podle § 123b odst. 5 téhož zákona“ (srov. rozsudek NSS č. j. 3 Azs 233/2024-59, body 60 a 61). Nadto stěžovatelé nevysvětlili, v čem konkrétně by jimi upřednostňovaná varianta umístění v pobytovém či přijímacím středisku byla vhodnější z hlediska zájmů nezletilých stěžovatelů než jejich umístění v zařízení Bělá-Jezová.

[32] V posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, v níž by bylo možné spatřovat některý z prvních tří předpokladů přijatelnosti kasační stížnosti, jak byly vymezeny výše. Stejně tak se krajský soud nedopustil žádného pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelů.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, Nejvyšší správní soud ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[34] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., který stanoví, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Při odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost jde totiž o zjednodušený meritorní přezkum napadeného rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS), v důsledku čehož je třeba o náhradě nákladů řízení rozhodnout podle úspěchu ve věci

v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. V posuzované věci měla úspěch sice žalovaná, ta však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevynaložila. Kasační soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[35] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 1. 2025, č. j. 4 Azs 306/2024-21, ustanovil zástupcem stěžovatelů pro řízení o kasační stížnosti advokáta JUDr. Maroše Matiaška, LL.M. Jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 10 a § 120 s. ř. s.). Kasační soud přiznal tomuto zástupci odměnu za dva společné úkony právní služby – převzetí a přípravu zastoupení a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce ve věci zastupuje šest osob, je třeba při úvaze o stanovení výše náhrady za provedené právní služby přihlédnout k § 12 odst. 4 advokátního tarifu, podle něhož při zastupování dvou nebo více osob, náleží advokátovi za druhou a každou další takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu snížená mimosmluvní odměna. Mimosmluvní odměna se snižuje za druhou osobu o 20 %, za třetí osobu o 40 %, za čtvrtou osobu o 60 % a za pátou a každou další osobu o 80 %. Za dané situace tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatelů odměnu za jeden úkon právní služby ve výši 14.784 Kč [§ 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu]. Za dva úkony právní služby pak tato částka činí 29.568 Kč. Tuto částku je třeba dále zvýšit o 900 Kč (tj. 2 x 450 Kč), tedy o paušální náhradu hotových výdajů vztahující se ke dvěma úkonům právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna a náhrada hotových výdajů za právní zastoupení stěžovatelů tak činí 30.468 Kč.

[36] Vzhledem k tomu, že ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zvýšil jeho odměnu a náhradu hotových výdajů o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 30.468 Kč, tj. o částku 6.398,28 Kč. Celková odměna a náhrada hotových výdajů ustanoveného zástupce tak činí 36.866,28 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2025

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu